

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวหน้า จำเป็นจะต้องจัดระบบการศึกษาให้ดี เพราะการศึกษาเป็นขบวนการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ รู้จักใช้เหตุผล มีทัศนคติที่ดี มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อสังคมโดยรวม และทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ยกระดับความเป็นอยู่ดีขึ้น¹ การจะทำให้ประเทศไทยเจริญรุ่งเรืองจะต้องเน้นที่คุณภาพของการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนในชาติ² คุณภาพของการศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น หลักสูตร แบบเรียน และครู หากจะแยกสาระสำคัญของปัจจัยเหล่านี้จัดว่าหลักสูตร เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรจะเป็นแนวทางในการปฏิบัติในแง่ต่าง ๆ เช่น ความมุ่งหมาย ขอบเขตของเนื้อหาวิชา ตลอดจนแนวทางในการวัดและประเมินผล ซึ่งจะทำให้การศึกษาเป็นไปอย่างมีระบบระเบียบเป็นขั้นตอน คาร์ล วิลกูส³ (Carl E. Willgoose) ได้กล่าวถึงหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรหมายถึงโปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดของโรงเรียนที่วางไว้ตลอดทั้งปี รวมทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรที่โรงเรียนได้จัดให้กับเด็กด้วย" สุมิตร คุณานุกร⁴ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า "คือโครงการให้การศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาที่วางไว้"

¹ ฌอน มากะจันท์, "การศึกษาเพื่อเปลี่ยนแปลง" วารสารครุศาสตร์ 6-7 (ตุลาคม-มกราคม, 2516-2517), หน้า 45.

² วิจิตร ศรีสอาน, "สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการทางการศึกษาของประเทศไทย" การมัธยมศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 29.

³ Carl E. Willgoose, The Curriculum in Physical Education, (New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1974), p.78.

⁴ สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพฯ:กรุงสยามการพิมพ์, 2518) หน้า 2.

การจัดการศึกษาเพื่อให้บุคคลพัฒนาการไปพร้อม ๆ กันหลาย ๆ ด้านจำเป็นจะต้องนำหลักวิชาหลายแขนงมาจัดไว้เป็นแกนนำในหลักสูตร ความสำคัญของวิชาแขนงต่าง ๆ ย่อมมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ซึ่งจะเห็นได้จาก แผนการศึกษาชาติ พ.ศ.2503⁵ ได้เน้นถึงสาขาวิชาต่าง ๆ ไว้

"ในการจัดการศึกษานั้น ให้จัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของบุคคลและสังคม โดยให้สอดคล้องกับแผนเศรษฐกิจ และแผนการปกครองประเทศโดยจัดให้มีแขนงวิชาต่าง ๆ คือ

ก. จริยศึกษา ให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรม มีหิริโอตตัปปะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตน

ข. พลศึกษา ให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจกับทั้งมีน้ำใจ เป็นนักกีฬา

ค. พุทธิศึกษา ให้มีความรู้ทางวิชาการ ปัญญา เพื่อการดำรงชีวิตโดยทั่วไป

ง. หัตถศึกษา ให้มีกิจนิสัย และความขยันหมั่นเพียรในการใช้การปฏิบัติเพื่อเป็นรากฐานของการประกอบสัมมนาอาชีพ"

ความเท่าเทียมกันของวิชาต่าง ๆ ดังกล่าวจะแตกต่างกันก็เมื่อต้องการจะใช้ความรู้เหล่านั้น ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับโอกาส และสภาพการณ์ที่เหมาะสม วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนามนุษย์ ศาสตราจารย์นายแพทย์บุญสม มาร์ติน⁶ กล่าวว่า การพัฒนาคนนั้นนับว่าเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ พลังงานทุกสิ่งทุกอย่างที่จะ

⁵สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาชาติ พ.ศ.2503 (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), หน้า 5.

⁶บุญสม มาร์ติน, "กรรทำกับการพัฒนาประเทศ" ประมวลบทความเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 8.

กระทำสิ่งใดก็ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นก็หมายถึงคนจะต้องมีพละนามัยสมบูรณ์แข็งแรง เมื่อพิจารณาสิ่งที่ช่วยพัฒนาคนให้มีร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมีความอดทนก็มีอย่างหนึ่งคือ พละนามัย"

X วิชาพลศึกษา เป็นวิชาที่มีบทบาทในการส่งเสริมให้บุคคลได้รับการพัฒนาการในหลาย ๆ ด้าน เช่น แนช⁷ (Nash) นักพลศึกษาคนหนึ่งได้ให้คำจำกัดความของพลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมดและเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อเพื่อให้เกิดพัฒนาการทางกาย ทางประสาท ทางสติปัญญา และทางอารมณ์ ผลเหล่านี้จะประจักษ์ต่อเมื่อได้มีการจัดกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น สนามกีฬา โรงฝึกพลศึกษา และ สระว่ายน้ำ"

X วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ⁸ ได้สรุปถึงวิชาพลศึกษาไว้ว่า "วิชาพลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น ๆ คือ เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่นบ้างก็ตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อกลางของการ เรียนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ"

X นอกจากวิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ดังกล่าวแล้ววิชาสุขศึกษาก็มีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ในอีกลักษณะหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการให้ความรู้ขอเท็จจริงเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของร่างกาย และ จิตใจ เพื่อให้ปราศจากโรค ปราศจากหุพพลภาพ และ

⁷ Jay B. Nash, Physical Education : Interpretation and Objectives. (New York : A.S. Barnes and Company), p.52.

⁸ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา" วารสารพลศึกษาสาร, ปีที่ 1 ฉบับที่ 11, (11 มิถุนายน 2512), หน้า 10.

สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมด้วยดี คาร์เตอร์ วี กูด⁹ (Carter V. Good) ได้ให้คำจำกัดความของวิชาสุขภาพว่า "คือ การศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในการใช้ผลิตภัณฑ์ทางสุขภาพอย่างถูกต้องตลอดจนมีสุขปฏิบัติ และการมีทัศนคติที่ดี" ซึ่งคำว่าสุขภาพ องค์การอนามัยโลก¹⁰ ได้ให้ความหมายว่า "คือภาวะแห่งความสมบูรณ์ของร่างกาย และจิตใจ รวมถึงการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมด้วยดีและคำว่าสุขภาพนี้มีได้หมายความว่าเฉพาะแต่ปราศจากโรค หรือปราศจากทุพพลภาพเท่านั้น"

หลักสูตรวิชาพลานามัยมีมานานแล้ว จากหลักฐานเกี่ยวกับการเรียนวิชาพลานามัยคือ พ.ศ. 2452¹¹ กระทรวงธรรมการได้จัดตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษา เพื่อผลิตครูขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สามัคยาจารย์สมาคมในบริเวณสวนกุหลาบวิทยาลัยเรียกว่า "สโมสรกายบริหาร" ต่อมาในปีพ.ศ. 2456 ได้ปรับปรุงเป็นโรงเรียนเอกเทศเรียกว่า "ห้องพลศึกษากลาง" เปิดสอนเฉพาะยิมนาสติกส์และมวยไทย

หลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ได้จัดให้มีการเรียนการสอนในโรงเรียนแต่ละระดับและมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเสมอมา ในปัจจุบันหลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษานี้มีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาของประเทศต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา โรงเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรได้กำหนดให้เรียนวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาเป็นวิชาบังคับ นักเรียนชายหญิงจะได้เรียนวิชาพลศึกษา 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์และจะเพิ่มขึ้นตามลำดับโรงเรียนโดยเฉพาะในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย¹²

⁹ Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1959), p.264.

¹⁰ สุชาติ โสมประยูร, "สุขภาพในแง่การศึกษา" ศูนย์ศึกษา (8:4 สิงหาคม 2502), หน้า 15.

¹¹ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507 (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 606.

¹² Carl E. Willgoose, Ibid., p.81.

ประเทศไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนทุกระดับชั้น เมื่อองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย¹³ จัดสัมมนาเรื่องการพัฒนากีฬาของไทยที่ประชุมมีมติว่า ถ้าต้องการให้การกีฬาของไทยมีสมรรถภาพดี ควรปรับปรุงการพลศึกษาหลายประการที่ควรกล่าวถึงคือ จัดให้มีการพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในสถาบันทุกระดับ ในปี พ.ศ. 2518 คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร และกำหนดให้วิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และกำหนดให้เริ่มเรียนในปีการศึกษา 2518 เป็นต้นไป

เนื่องจากหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2518 เป็นหลักสูตรใหม่ที่เพิ่งประกาศใช้ อาจจะมีปัญหาและอุปสรรคในการใช้หลักสูตรตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เคยมีการเรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาก่อน ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำการวิจัยเพื่อหาข้อเท็จจริงมาเป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน

¹³คณะกรรมการส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย "การพัฒนากีฬาไทย" วารสาร สุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, (ธันวาคม, 2513), หน้า 36-42.

เขตการศึกษา 10 โดยมีขอบเขตของปัญหา 5 ข้อ คือ

1. ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
2. จุดประสงค์ของหลักสูตร
3. เนื้อหาวิชา
4. อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก
5. การวัดและประเมินผล

ขอทกลง เบื้องตน

ผู้วิจัยถือว่า การตอบแบบสอบถามของครูพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลายของโรงเรียน ในเขตการศึกษา 10 ให้คำตอบที่เชื่อถือได้และตรงกับความเป็นจริง
และการวิจัยนี้ใช้ในหลักสูตร ปี 2518-2519 เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการ
ใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2518 เพื่อผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน
ครูพลานามัย จะได้รับปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการปรับปรุง
หลักสูตร จะนำไปปรับปรุงหลักสูตรให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในทางการศึกษาค้นคว้า และวิจัยเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

คำจำกัดความ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา ใน

- ครูพลานามัย** หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาและ/หรือสุขศึกษา
- หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย** หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยที่กำหนดให้สอน ทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย ซึ่งคณะกรรมการยกร่างหลักสูตรจัดทำขึ้น และ ประกาศใช้ในปีการศึกษา 2518
- จุดประสงค์ของหลักสูตร** หมายถึง จุดประสงค์ที่เขียนไว้ในหลักสูตรหมวดวิชา พลานามัย ซึ่งเป็นหลักสูตรประโยชน์มัธยมศึกษาตอน ปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518
- เนื้อหา** หมายถึง รายวิชาและ เนื้อหาที่ระบุไว้ในหลักสูตรหมวด วิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2518
- การวัดและประเมินผล** หมายถึง การใช้ระเบียบวิธีวัดผลวิชาพลานามัยตาม เอกสารชี้แจงการวัดผล ควบคู่กับหลักสูตรประโยชน์ มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518
- เขตการศึกษา 10** หมายถึง การแบ่งเขตการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมี จังหวัด อุบลราชธานี ยะโสธร ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์ และ นครพนม

รายงานการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

ผู้วิจัยได้สำรวจการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยหลักสูตรพลานามัยแล้ว
พอสรุปได้ดังนี้

องุ่น เป็นต้น¹⁴ ได้วิจัยเรื่อง "การสอนในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" ในปี พ.ศ.2502 โดยใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และการสังเกต กับนักเรียน ครู ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ จำนวน 9 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานพลศึกษายังไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดสนาม อุปกรณ์พลศึกษา จำนวนครูพลศึกษายังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดวิธีการบริหารที่ดี การดำเนินงานเป็นไปอย่างไม่มีระเบียบแบบแผน

ทองสุข รัตนศรีวงศ์¹⁵ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีบุรี" ในปีพ.ศ.2506 โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูจำนวน 100 ฉบับ และนักเรียนจำนวน 500 ฉบับ จากการสุ่มหาตัวอย่างมา 10 โรงเรียน ผลของการวิจัยพบว่าในการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน โรงเรียนมุ่งเพื่อความชนะและชื่อเสียงเท่านั้น มิได้มุ่งเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ หรือเพื่อประโยชน์จากกีฬาแต่อย่างใด นอกจากนั้นการแข่งขันกีฬายังเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกันอีกด้วย

กัลยา บุญญเศรษฐ์¹⁶ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชา

---

¹⁴ องุ่น เป็นต้น¹⁴ "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502).

¹⁵ ทองสุข รัตนศรีวงศ์ "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

¹⁶ กัลยา บุญญเศรษฐ์ "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

พลศึกษา" ในปี พ.ศ. 2508 โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียน 675 คน ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนทั้ง 3 ระดับ คือ นักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน ผลการวิจัยพบว่า

1. กีฬากลางแจ้งที่นักเรียนสนใจได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา วายน้ำ ส่วนกีฬาในร่มได้แก่ แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส มวย หมากลูก หมากฮอส หวงซามคาซาชาย และ กระโดดเชือก

2. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเรียนวิชาพลศึกษาได้คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้องเก็บอุปกรณ์พลศึกษา ห้องพยาบาล ห้องน้ำ ที่คั้นน้ำ ที่ล้างมือ และสิ่งอื่น ๆ เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ได้ผลดีขึ้น

3. กิจกรรมพลศึกษาที่ได้จัดสอนคือ ฟุตบอล เนตบอล วอลเลย์บอล แอ็คบอล กรีฑา ยิมนาสติกส์ ยูโด มวย แบดมินตัน และกิจกรรมเข้าจังหวะ

4. ควรจัดกิจกรรมในระยะเวลาปิดภาคเรียน ทุก ๆ ภาค การแข่งขันไม่ควรจัดกิจกรรมในวันเสาร์ หรือหลังโรงเรียนเลิกตามปกติ

5. ผู้วิจัยสรุปว่า นักเรียนสามารถมีความเข้าใจในวิชาพลศึกษาเป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้เสนอแนะความเห็นที่ ผู้บริหารโรงเรียน หรืออาจารย์ใหญ่ควรปรับปรุงชั่วโมงการเรียนวิชาพลศึกษา ให้มีสัปดาห์ละมากกว่า 1 ชั่วโมง นอกจากนี้โรงเรียนควรจัดทางงบประมาณสำหรับซื้ออุปกรณ์ ตลอดจนสถานที่ในการฝึกสอน รวมทั้งสถานที่ในการอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนให้เพียงพอด้วย

สุนทรมาลย์ สุเทพภักดี¹⁷ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและ ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" ในปีพ.ศ. 2510 โดยใช้แบบ

¹⁷สุนทรมาลย์ สุเทพภักดี "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

สอบถาม ถามอาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.สูง ผลของการวิจัยพบว่า สถานที่ในการเรียนพลศึกษายังมีไม่พอเพียง ห้องพยาบาลไม่พอเพียงกับจำนวนนักศึกษา อุปกรณ์แบบมินิตันมีไม่พอ โดยเฉพาะกีฬาฟันดาบไม่มีอุปกรณ์เลย การวัดผลนักศึกษาเห็นว่าควรมีการสอบทุกครั้ง เมื่อเรียนจบบทเรียนแล้ว ปัญหาสำคัญที่อาจารย์พบคือ ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาแต่ละคนมีไม่เท่ากัน สถานที่และอุปกรณ์ในการสอนกิจกรรมพลศึกษายังมีไม่พอเพียงกับนักศึกษา

อนันต์ อัคร¹⁸ ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" ในปี พ.ศ. 2511 โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาและอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลของกรมวิสามัญศึกษาในภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ในการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่เน้นการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของนักเรียน ให้มีความแข็งแรงสมบูรณ์ โรงเรียนสอนกิจกรรมเกี่ยวกับกายบริหารมาก การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนได้ตระหนักถึงความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญ และการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเน้นถึงกติกามาก จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์การสอนพลศึกษา ห้องนั่ง ห้องสวม ยังมีไม่พอเพียง งานและหน้าที่ของครูพลศึกษามีมากเกินไป ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพลศึกษา

กรมพลศึกษา¹⁹ ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ "การพลศึกษาในโรงเรียน" ว่าการจัดการพลศึกษาที่สมบูรณ์นั้น ประกอบด้วยปัจจัย 6 อย่างคือ

¹⁸อนันต์ อัคร "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

¹⁹กรมพลศึกษา, "การพลศึกษาในโรงเรียน" ข่าวสารพลศึกษา, ปีที่ 1, ฉบับที่ 4 (เมษายน, 2512), หน้า 1-2.

1. เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพียงพอกับบทเรียน เช่น สนามเล่น สนามฝึกซ้อมและแข่งขัน โรงฝึกพลศึกษา
2. มีอุปกรณ์พลศึกษาและกีฬา เพียงพอกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน
3. มีครูพลศึกษาใกล้ชิดส่วนกับนักเรียน
4. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งอาจจะอาศัยจากโรงเรียน หรือจัดหาพิเศษ
5. บทเรียนพลศึกษาต้องวางแผนไว้ให้ชัดเจน และมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรของชั้นเรียน โดยทำเป็นโครงการตลอดปี ภาค สัปดาห์ และรายวัน
6. ให้เวลาเรียนสำหรับบทเรียนพลศึกษาอย่างเพียงพอตามกำหนดไว้

เสมือน พิชิตกุล²⁰ ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารด้านพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" ในปี พ.ศ. 2513 โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์พลศึกษา จำนวน 62 คน จาก 26 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ชาติสถานที่และอุปกรณ์การสอนพลศึกษา จำนวนอาจารย์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและอาจารย์ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

ในปีเดียวกันนี้ ไพฑูรย์ จัยสิน²¹ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สังกัดกรมวิสามัญศึกษา จำนวน 44 คน

²⁰ เสมือน พิชิตกุล "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารด้านพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

²¹ ไพฑูรย์ จัยสิน "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

จาก 13 โรงเรียน ผลของการวิจัยพบว่า ครูและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ครูมีชั่วโมงการสอน และหน้าที่รับผิดชอบมากเกินไป การดำเนินการสอนถูกต้องตามหลักการสอนพลศึกษา สอนพลศึกษา นักเรียนมีความสนใจโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และโปรแกรม สันทนาการ โดยทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเท่าเทียมกัน โรงเรียนจัดโปรแกรมพิเศษ ให้มีการตรวจร่างกายปีละครั้ง แต่เมื่อพบเด็กผิดปกติแล้ว โรงเรียนไม่ได้จัดการแก้ไข อย่างเป็นไคเลย

เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์²² ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" ในปี พ.ศ. 2514 โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา และครูใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาล ทั้งส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ผลของการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษามีวุฒิในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษายังมีไม่ครบทุกโรงเรียน อัตราส่วนครูต่อนักเรียน 1 คน ต่อ 614 คน
2. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ครูพลศึกษา เข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา และต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้วย
3. อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ยังมีไม่เพียงพอ
4. สถานที่สำหรับสอนกิจกรรม และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีไม่เพียงพอ
5. อุปสรรคที่โรงเรียนส่วนใหญ่มีมากเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา คือ ขาดสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอน แบบเรียนวิชาพลศึกษา หนังสืออ่านประกอบ และ ชั่วโมงสอนพลศึกษามีไม่เพียงพอ

²² เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

ในปี ค.ศ. 1955 เกอร์สัน²³ (Grierson) ได้วิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐอัลเบอร์ต้า โดยใช้แบบสอบถาม ตามครุพลศึกษาในโรงเรียนของรัฐอัลเบอร์ต้า จำนวน 74 โรงเรียน พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้วางแผนการสอน วิชาอุปกรณ์การสอนและสนาม ผู้วิจัยสรุปว่าชั่วโมงการเรียนการสอนจะจัดไว้มากเกินไปซึ่งขัดแย้งกับนโยบายของโรงเรียน

คณะกรรมการสภาพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการระหว่างประเทศ²⁴ (ICHPER) ได้สำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและการจัดเกมส์ในหลักสูตร" ในปี ค.ศ. 1963 โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน 106 ประเทศ ได้รับคืนมาจำนวน 48 ประเทศพบว่า ผู้ตอบได้เสนอปัญหาสำคัญของการพลศึกษา 2 ประการ คือ

1. ความต้องการในด้านตัวบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา

ส่วนปัญหาอื่น ๆ รองลงมา

1. ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
2. ความช่วยเหลือในด้านการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อพลศึกษา

²³Kenneth Grierson, "Physical Education in Alberta High Schools," The Alberta Journal of Education Research, Vol.1, No.3 (September, 1955), p.34.

²⁴ICHPER, ICHPER Questionnaire Report I : Physical Education and Games in the Curriculum, Washington D.C.: ICHPER, 1963, p.36.

เทลเลอร์ และวอลเตอร์²⁵ (Taylor and Walter) ได้ศึกษาเรื่อง "การวางแผนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา" ในปี ค.ศ. 1964 โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาและครูใหญ่ จำนวน 30 โรงเรียน ที่อยู่ในเมือง และอีก 30 โรงเรียน ที่นอกเมือง ในจังหวัด ซาสเคตชิวาน (Saskatchewan) พบว่า โรงเรียนร้อยละ 79.00 ที่ใช้ครูประจำชั้นสอน มีร้อยละ 2.00 ที่ไม่ได้จัดสอนวิชาพลศึกษาโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ จะมีการวางแผนการสอน วิทยากรหรือศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ และจำนวนครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ

เจมส์ และเว็บ²⁶ (James and Webb) ได้วิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" ในปี ค.ศ. 1965 โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนจำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์ กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปี มาแล้วพบว่าความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครู และความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอน และจัดกิจกรรมพลศึกษา ให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน

ซิลเวสเตอร์²⁷ (Silvester) ได้ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" ในปี ค.ศ. 1969 โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโรงเรียน-

²⁵S. Boyed Taylor and Walter H. Worth, "Organization Plans for Teaching Physical Education in Elementary Schools" The Alberta Journal of Educational Research, Vol. X, No. 2, 1964), p. 90.

²⁶James J. Nyrle and Webb M. Ida, "Why Girl Sit Out During Physical Education Lessons" An Investigation Physical Education, Vol. 57, No. XXII (November, 1965), pp. 75-81.

²⁷P. J. Silvester, "Attitude to Physical Education in the Primary Schools" Physical Education, Vol. 61, No. 183 (July, 1969), pp. 32-36. ✓

เรียน 172 คน พบว่า ครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญา และสูงกว่า จะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาคือว่า ส่วนครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีสอนพลศึกษา เป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรที่จะเพิ่มจำนวนครูพลศึกษาที่มีวุฒิทางพลศึกษา เพื่อทดแทนครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิที่กำลังสอนในขณะนี้ และควรจัดพลศึกษานิตเทศกชน เพื่อให้ความช่วยเหลือ และสาธิตการสอนพลศึกษาให้กับโรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ

คอร์ริ²⁸ (Korri) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา" ในปี ค.ศ. 1971 โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูที่สอนวิชาพลศึกษาพบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงการสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

เฮิน²⁹ (Hein) ได้สำรวจ "การจัดโปรแกรมวิชาพลานามัยในชั้นมัธยมของรัฐฮาวาย" ในปี ค.ศ. 1972 โดยใช้แบบสอบถาม ตามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอกเมือง รวม 65 โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัยไม่คึกเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

²⁸ Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota" Dissertation Abstracts, Vol. 31, No. 10 (April, 1971), p. 5181 A.

²⁹ Wilma Speck Hein, "A Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawaii" Dissertation Abstracts, Vol. 33, No. 5 (November, 1972), p. 2149 A.